

## USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína, soudkyně Mgr. Lenky Krupíčkové a soudce Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobkyně: **A. H.**, proti žalovanému: **Finanční úřad pro Liberecký kraj**, se sídlem 1. máje 97/25, Liberec, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 12. 2025, č. j. 1343919/25/2600-80542-601258, o námitce podjatosti vznesené žalobkyní proti soudkyni Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci Mgr. Karolíně Tylové, LL.M., ve věci vedené u tohoto soudu pod sp. zn. 59 Af 9/2026,

### t a k t o :

Soudkyně Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci Mgr. Karolína Tylová, LL.M. **není vyloučena** z projednávání a rozhodnutí věci vedené u Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci pod sp. zn. 59 Af 9/2026.

### O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobkyně se žalobou podanou ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci (dále jen „krajský soud“) domáhá zrušení nebo vyslovení nicotnosti shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného. Dne 22. 6. 2026 obdržel Nejvyšší správní soud námitku podjatosti vůči soudkyni krajského soudu, Mgr. Karolíně Tylové, LL.M. Totožným podáním uplatnila žalobkyně námitku proti této soudkyni v jiném řízení vedeném u krajského soudu pod sp. zn. 59 Af 7/2026 a taktéž proti další soudkyně krajského soudu v dalším řízení (sp. zn. 59 Af 10/2026). Tyto námitky jsou však u Nejvyššího správního soudu předmětem samostatných řízení.

[2] Námitku podjatosti žalobkyně odůvodnila tvrzeným systémovým a opakovaným ignorováním skutkového stavu a judikatury ze strany soudkyně. Nepřiznání osvobození od soudních poplatků a zamítnutí žádosti o ustanovení zástupce z řád advokátů opřela soudkyně o tvrzení, že žalobkyně neuvedla k výzvě soudu veškerý svůj majetek. Žalobkyně však podle svých slov včas doložila, že její nemovitosti a bankovní účty jsou paralyzovány na základě exekučních příkazů. Soudkyně se však s podáními žalobkyně nevypořádala a vědomě ignorovala judikaturu Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu, podle které jsou pro posouzení žádosti rozhodné výhradně skutečně disponibilní příjmy žadatele.

Žalobkyně namítla, že ignorování důkazů a platného práva vykazuje znaky svévole a zaujatosti vůči její osobě.

[3] Jako další důvod označila žalobkyně účelové maření přístupu k soudní ochraně. Usnesení, kterým krajský soud žalobkyni nepřiznal osvobození od soudních poplatků a zamítl její návrh na ustanovení zástupce z řad advokátů, obsahovalo podle ní nesprávné poučení o nepřipustnosti opravných prostředků. Žalobkyně namítla, že postup krajského soudu tvoří uzavřený řetězec kroků, které směřují k tomu, aby nemohlo dojít k meritornímu přezkumu rozhodnutí žalovaného. Toto jednání naplňuje podle žalobkyně „*test objektivní podjatosti*“, neboť vyvolává u nezávislého pozorovatele závěr, že soudkyně není schopna ani ochotna v její věci rozhodnout nestranně. Žalobkyně proto navrhla vyloučit ji z projednávání a rozhodování věci vedené pod sp. zn. 59 Af 9/2026.

[4] Podle § 8 odst. 1 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) jsou soudci „*vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. Vyloučení jsou též soudci, kteří se podíleli na projednávání nebo rozhodování věci u správního orgánu nebo v předchozím soudním řízení. Důvodem k vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech*“ (zvýrazněno Nejvyšším správním soudem).

[5] Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu plyne, že nestrannost soudce je především subjektivní psychickou kategorií, jež vyjadřuje vnitřní vztah soudce k projednávané věci. Při posuzování námitky podjatosti je však třeba nestrannost vnímat i z hlediska objektivního, tzn. zkoumat, zda skutečně existují objektivní okolnosti, jež vyvolávají oprávněné pochybnosti o nezaujatosti soudce v konkrétním případě. Jak se k této otázce vyjádřil Ústavní soud, vyloučení soudce z projednávání a rozhodování ve věci má být založeno nikoliv jen na skutečně prokázané podjatosti, ale již tehdy, jestliže lze mít pochybnosti o jeho nepodjatosti; při posuzování této otázky je tedy třeba učinit úvahu, zda – s ohledem na okolnosti případu – lze mít za to, že by soudce podjatý mohl být (viz nálezy ze dne 27. 11. 1996, sp. zn. I. ÚS 167/94, N 127/6 SbNU 429). K vyloučení soudce z projednání a rozhodnutí věci může v zásadě dojít teprve tehdy, když je evidentní, že vztah soudce k dané věci, účastníkům nebo jejich zástupcům dosahuje takové povahy a intenzity, že i přes zákonem stanovené povinnosti nebudou moci nebo schopni nezávisle a nestranně rozhodovat (srov. nálezy ze dne 3. 7. 2001, sp. zn. II. ÚS 105/01, N 98/23 SbNU 11).

[6] Integrální součástí práva na spravedlivý proces tak, jak je vymezeno v čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a v čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, je garance toho, aby ve věci rozhodoval nezávislý a nestranný soudce. Rozhodnutí o vyloučení soudce z důvodů uvedených v § 8 s. ř. s. představuje výjimku z ústavní zásady, podle níž nikdo nesmí být odňat svému zákonnému soudci s tím, že příslušnost soudu i soudce stanoví zákon (čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod). Tak, jak zákon tuto příslušnost stanovil, je tato zásadně dána, a postup, kterým je věc odnímána příslušnému soudci a přikázána soudci jinému, je nutno chápat jako postup

pokračování

výjimečný. Soudce lze tedy z projednávání a rozhodnutí přidělené věci vyloučit jen výjimečně a ze skutečně závažných důvodů, které mu reálně brání rozhodnout v souladu se zákonem nezaujatě a spravedlivě (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2003, č. j. Nao 19/2003-16, dostupné na [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz)). Zákon přitom výslovně stanoví, že takovým důvodem nemůže být okolnost, která spočívá v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech.

[7] Námitka podjatosti žalobkyně vůči jmenované soudkyni krajského soudu nemůže obstát, neboť se vztahuje právě k postupu soudkyně v řízení o projednávané věci, tj. k důvodům, jež podle výslovného znění § 8 odst. 1 věty poslední s. ř. s. důvodem pro vyloučení soudců z rozhodování jednoznačně být nemohou. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné jiné důvody, které by podjatosti soudkyně nasvědčovaly. Nesouhlas žalobkyně s rozhodováním soudkyně nemůže být důvodem její podjatosti.

[8] S ohledem na to dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že Mgr. Karolína Tylová, LL.M., není vyloučena z projednávání a rozhodnutí věci vedené u Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci pod sp. zn. 59 Af 9/2026.

**Poučení:** Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 30. června 2026

JUDr. Jaroslav Vlašín  
předseda senátu